

Varga Domokos György

Te jó ég, mi a fene ez?! Elmélkedés a BLM-ről.

Tisztelt Olvasó!

I. Bevezetés

Kiváló gondolkodók serege ragadta meg a világban mostanság zajló szellemi és fizikai felfordulás egy vagy több lényegbe vágó elemét, összefüggését. Csakhogy minél több ilyen lényeges elemmel, összefüggéssel találkoztam, annál jobban kapkodhattam a fejem: akkor most melyikük az igaz? Mi ennek a bizonyos Black Lives Matter (BLM) mozgalomnak a valódi arca és valódi indítéka? Valójában kik a szereplői? Kik a rokonszenvezői, támogatói, gerjesztői? Milyen szellemi áramlatok, milyen politikai megfontolások, milyen hatalmi érdekek táplálják? Milyenek táplálják Amerikában, milyenek Európában és milyenek Magyarországon? Hogyan lehetséges, hogy egy börtöntöltelék, egy hétpróbás fekete gazember élete inkább számít, mint a megmozdulások során meggyilkolt fekete rendőré? Hogyan lehetséges, hogy a feketék egyenjogúságáért folytatott, rasszizmus elleni harc átváltott fordított rasszizmusba: a fehérek gyűlöletébe, a fehérek elleni uszításba, a fehérek teremtette kultúra és civilizáció elpusztításába? Hogyan lehetséges, hogy a BLM-tüntetésekön fehérek és fiatalok vesznek részt a legnagyobb arányban? Hogyan lehetséges, hogy habár a BLM és a hozzá csapódó anarchisták, baloldali radikálisok lényegében a fehérek létrehozta kapitalista társadalom szétverésén munkálkodnak, a kapitalizmus legfőbb haszonélvezői, a multinacionális cégek sorra teszik a leghajmeresztőbb gesztusokat a lázadóknak? Azokat az orgánumokat pedig, amelyek kritikusan viszonyulnak a lázadókhöz, például hirdetések megvonásával büntetik.

No és az miként lehetséges, hogy New York demokrata polgármestere nekiáll a lázadókkal BLM-feliratokat pingálni az USA elnöke, Donald Trump tulajdonolta egyik épület elé? És az miként lehetséges, hogy abból a húsz amerikai nagyvárosból, amelyben a legrosszabb a közbiztonság, a legsilányabb a közoktatás, tizenhétnek demokrata polgármestere van, s csupán egynek a vezetője kötődik a republikánusokhoz? S hogyan lehetséges, hogy miközben egy fekete kögazda tényekkel és adatokkal bizonyítja: a demokraták teszik tönkre az amerikai feketéket azzal, hogy a nagyvonalú segélyezésekkel, engedékenységekkel, pozitív diszkriminációkkal leszoktatják őket a felelősségvállalásról, az önmaguk kiemelésére irányuló erőfeszítésekről, a munkavállalásról és családalapításról, az apai szerepvállalásról – eközben a nyomorúságos nagyvárosi létet elszenvedő feketék újra és újra a demokratákra szavaznak?

No és mit gondoljak azoknak a fehér gazdagoknak az elmeállapotáról, akiknek a pénzéből épülhetett ki, erősödhetett meg a BLM-mozgalom? S mit gondoljak Seattle fehér, demokrata polgármesterének elemállapotáról, aki üdvözölte, hogy városában autonóm övezet jött létre, s rápirított Trumpra, hogy ne szóljon bele a dolgaikba? Holott az elzárt városrésznek egy fegyverrel fenyegetőző hadúr lett légyen önjelölt vezetője, az áthaladókat útonállók kényszerítették pénzfizetésre, s alapos veréssel tanították móresre a bármiért is akadékoskodókat. Lehetett-e bárkinek egy pillanatnyi kétsége is afelől, hogy csupán idő kérdése, mikor csap át az egész helyzet – a szeretnivalónak hirdetett önrendelkezési kísérlet – gyilkolászásba? Nyilván nem. Akkor?

S hova tegyem azokat a fehér politikusokat, egyetemistákat, celebeket, színészeket, „írástudókat”, akik úgy gondolják, hogy sem a fosztogatások, sem az utcai randalírozások, sem a fehérekkel szembeni, megalázó erőszakoskodások, de még a megszaporodott gyilkosságok sem érintik a BLM-mozgalom lényegét, igazságosságát? Akik annyit azért csak tudnak a kommunizmusról és kommunistákról, hogy legutóbb az ő vakhitük vallotta ezt (József Attila találó soraival élve): „Döntsd a tőkét, ne siránkozz, Ne szisszenj minden kis szilánkhoz!”? Miként képes a kommunizmus százmilliós véráldozata sötét árnyékában a vészjósló eszme újra s ily virulensen kihajtani?

S végezetül: mit gondoljak ebben a kusza történetben mindazokról, akiknek magától értetődő, hogy minden fekete élet számít, de az már nem, hogy minden fehér élet is számít, sőt, minden élet számít? Hogy csusszanhatott meg százezrek, milliók felfogása, igazságérzete annyira, hogy egyfelől átlelkedve és átszellemülten figyelik, amint a BLM melletti kiállítás jegyében akár egész focicsapatok térdelnek le sípszó előtt a stadionok gypére, másfelől azonban előnti a düh az agyukat, amikor az égen megjelenik egy molinó, azt üzenve, hogy most már álljon meg a menet! A fehér életek is számítanak! Vajh, hova vezethet az a világ, amelyben az érintett focicsapat vezetője ezzel a „botrányos”, „vérlázító”, „antirasszista” cselekedettel magyarázza csapata 5:0-ás vereségét, a molinót felküldő hegesztő munkást és a mellette kiálló feleségét pedig rövid úton kirúgják munkahelyéről?

Nos, tisztelt Olvasó, nem akarnék visszaélni becses türelmével, ezért a témával való ismerkedésem során felmerült kérdéseimnek most csupán a töredékét villantottam fel. De ahhoz talán már ennyi is elegendő, hogy érzékeltessem: elképesztően szövevényes ügyről – ügyhalmazról – van szó, amelyből nem könnyű – főleg nem kapásból – helyénvaló, előremutató következtetésekre jutni. Márpedig a nagyvilágnak is, s nekünk is érdemes megkísérelni, mert annyi bizonyos: a BLM nem marad világra szóló hatások és következmények nélkül. Nem baj, ha számítunk ezekre, s különösen nem baj, ha a legveszélyesebbnek ígérkezőknek igyekszünk gátat vetni, amennyire csak az erőnkől és józan eszünkől telik.

HÁROM TÁBLÁZAT

Első lépésként nem tettem mást, mint hogy az átláthatóság és követhetőség végett rendszereztem és táblázatokba foglaltam a szerteágazó jellemzőket, kísérőjelenségeket (I. alább!).

Ennek során máris kiderült például, hogy jelentős különbségek mutatkoznak a BLM-mozgalom ilyen-olyan résztvevői és rokonszenvezői (tüntetők, támogatók, méltatók stb.) között abban a tekintetben, hogy lelkileg miként viszonyulnak magához a mozgalomhoz. A lelkileg valamiképpen azonosulókat – akár a feketét, akár a fehéret – erkölcsi, elvi, szellemi megfontolások mozgatják. Élesen megkülönböztetendők tőlük azok, akik elvtelen haszonlesésből állnak a BLM-mozgalom mellé.

De megkülönböztetendők tőlük azok is, akiket nem valamiféle erkölcsi parancs, elvi, szellemi meggyőződés vezet a mozgalmárok közé, sokkal inkább az a vágyódás, hogy személyesen kivehessék részüket a „történelmi” eseményekből, a „történelemcsinálásból” – vérmérsékletüktől, jellemüktől függően.

A pontosság kedvéért rögtön jegyezzük meg: nyilván akadnak olyan mozgalmárok is, akik egyfelől lelkiismereti kérdésnek tekintik, hogy a BLM-mozgalomhoz csatlakozzanak, másfelől viszont hön áhítoznak a „történelmi” szerepvállalásra. Vagyis a következtetések levonásakor, a megfelelő válasz kisütésekor többes indíttatásokkal is számolnunk kell.

A) LELKILEG AZONOSULÓK

BLM = Black Lives Matter = Fekete Életek Számítanak			
csak a feketék számítanak	a feketék számítanak		a fehérek is számítanak
feketék - fordított rasszizmus: fehérgyűlölet, fehérek nyilvános megalázása - fehérek kirekesztése - sérelempolitika, bosszúhadjárat - álságos (névleges) antirasszizmus	feketék - kisebbség szabadságharca - harc az egyenlőségért - pozícióharc: fehérek gyengítése	fehérek - együttérzés - jóhiszeműség: megfelelni vágyás a politikailag korrektnek - jószolgálat - önfeladó emberi jogi harc - egyoldalú harc a társadalmi igazságosságért - áldozatvállalás, büntudat, megkövetés - önkéntes megalázkodás	feketék és fehérek - kölcsönös belátás - kölcsönös tisztelet - gondolkodó értelem: megfelelni vágyás a józan észnek és tiszta erkölcsnek - igazi lelkiismeretesség, társadalmi felelősségvállalás

B) „TÖRTÉNELEMCSINÁLÓK”

békés tiltakozók	eszmevezérelt rendbontók	ösztönös rendbontók	önmegvalósító világmegváltók	sodródók
valódi liberális demokraták, véleménynyilvánítók	„haladók” - baloldali újmarxista, újjakobinus, antifasiszta radikálisok - szélsőliberális antirasszista radikálisok - forradalmi hagyományrombolók, történelem-átértelmezők, kultúra-pusztítók	- anarchisták - erőfitogtatók - balhézók, rongálók	- történelmi szerepre vágyók - hatalmi szerepre vágyók - önrendelkezésre vágyók - városrész-foglalók - államtalanítók	- útkeresők - divatkövetők - kalandvágyók

C) ELVTELEN HASZONLESŐK

politikai szereplők	gazdasági szereplők	igazodó média	igazodó közszereplők	zavarosban halászók
– vesztés ellenzék (áldemokraták) – „mélyállam” – globális háttérhatalom	– multik – globalisták – lobbisták	– liberális főszó – baloldali (marxista) alternatívok	– „írásstudók” – oktatási intézmény-vezetők – színészek	– fosztogatók
jellemző módszerek, törekvések				
– nyelvpolitika: a győztes ellenfél módszeres lejáratása, antidemokratának, törvényen kívülnek (l.: rasszista, fasiszta) bélyegzése – fogalmak egyoldalú, önkényes értelmezése, „politikailag korrekt”, „együgyű” használata – a demokratikus választási eredmények semmibevétele, kisiklása, felülírása – az ellenfél újabb győzelmének meggátolása antidemokratikus, korrupt, hazug, titkosszolgálati módszerekkel – társadalmi kohézió, nemzeti összetartozás gyengítése – individualizmus (emberi jogizmus) dicsőítése – rendbontók bátorítása, dicsőítése, erkölcsi védelme, anyagi támogatása (lefizetése) – rendfenntartók erkölcsi és fizikai gyengítése	– rokonszenv-nyilatkozatok – politikailag korrekt gesztusok – politikailag korrekt üzletpolitika	– rendbontók erkölcsi támogatása, bátorítása – politikailag korrekt öncenzúra – elnöki hatalom erkölcsi, szellemi aláásása – rendfenntartók erkölcsi és fizikai gyengítése	– népszerűség-növelés – rokonszenv-nyilatkozatok – politikailag korrekt gesztusok	– a felfordulás alkalmi kihasználása

ELŐREBOCSÁTOTT KÖVETKEZTETÉS

E táblázatok tárgyilagos összeállítása, tartalmának logikus rendszerezése nyomán máris előrebocsáthatjuk az egyik kínálókövetkeztetést: ha például itt, Magyarországon meg szeretnénk úszni az efféle BLM-mozgalmakat s az ezzel járó felfordulásokat, pusztításokat, akkor a háromféle halmazsal szemben eleve háromféle fellépés (hadviselés) javasolt.

A lelkiileg azonosulókkal szemben nyilván lelki, elvi, szellemi megközelítést (bajvívást) kell alkalmazni. Hogy pontosan milyen, erre éppen a lelki (elvi, szellemi) indítékok gyökeres különbözősége miatt egyáltalán nem könnyű választ adni (miként ezt később meg is tapasztalhatjuk), de most már legalább biztató esély mutatkozik arra, hogy a módszeres megközelítéssel gyakorlatilag is hasznosítható ellenszerekhez (ellencsapásokhoz) jussunk.

Az elvtelen haszonlesők ellen a közvélemény befolyásolása lehet a legjobb fegyver: a széles nyilvánosság előtt szívósan és hatékonyan igazolni (bizonyítani) kell, hogy csakis az elvtelen haszonlesés (a személyes politikai, gazdasági, társadalmi, anyagi előnyszerzés kínálókövetkeztetése) motiválja őket, s merő képmutatásból lelkesednek a BLM-mozgalomért.

Végül pedig a „történelemcsinálók” cifra halmazának kezelésekor abból a felismerésből érdemes kiindulni, hogy a BLM-hez való csatlakozás lényegében mindannyiuk számára elsősorban pótcselekvés. Valamilyen űrt, hiányt igyekeznek kitölteni, valamiképpen középpontba szeretnének kerülni. „Érezni” akarják jelenvalóságukat, erejüket. Mivel ebben a körben is meglehetősen változatosak azok a pontosabb okok és indítékok, amelyek a BLM-hez vonzzák (terelik, sodorják) őket, itt is majd aprólékosabb elemzés kívántatik a gyakorlatilag is hasznosítható következtetések levonásához...

II.

HADVISELÉS A LEKILEG AZONOSULÓ MOZGALMÁROK ELLEN

Mozgalmárok nagyságrendje, összetétele

Mindenekelőtt legalább Amerikára nézvést próbáljuk megbecsülni, hogy nagyságrendileg hányan lehetnek (lehetnek) a BLM-mozgalommal lelkiileg azonosulók. A [Statista felmérése szerint](#) a lakosság 6%-a vette ki valamilyen módon a részét a tiltakozásokból, tüntetésekből. A 330 milliónyi összlakosságnál ez kb. húszmillió.

Irdatlan nagy szám!

Ennél sokkal kevesebb ember ügyes összeszervezésével, egy irányba terelésével is már simán hatalomra lehet jutni. Ne feledjük, hogy a „Nagy Októberi Forradalom” győzelme előtt pár hónappal, 1917 májusában Leninék még a saját politikai térfelükön is jócskán kisebbségben voltak: a szovjetek

első oroszországi kongresszusán a „többség”-nek lódtott bolsevikok mindössze 105 hellyel rendelkeztek, szemben az eszerek 285, a mensevikok 248 helyével. Csakhogy a hatalom megszerzésében – mint tapasztalt összeesküvők, lázadók és lázítók – Leninék bizonyultak a legügyesebbnek.

Azt se felejtjük el, hogy Magyarország I. világháború utáni megrogyasztásában és kifosztásában milyen hatalmas szerepet játszott az egész világot – és benne hazánkat is – behálózó szabadkőművesség. Kevés ember is sokat tud tenni egy fennálló rend megdöntéséért és egy újabb összetákolásáért, ha a szükséges összeesküvés és felforgatói hajlandóságon túl megvan benne a kellő szellemi képesség és szervező készség.

S végezetül – az iméntiektől nem teljesen függetlenül – az is jusson eszünkbe, hogy ha valaki olyan hatalmas, pénzes alapítványokat képes létrehozni, és ezek segítségével olyan hatalmas, szellemileg egy irányba terelt „civil” hálózatot képes felépíteni és mozgatni, mint amilyet Soros György, akkor egy szál magában is olyan hatalmas politikai befolyásra tudhat szert tenni, hogy akár az Európai Unió egész vezérkara is a puszipajtásává válik.

Ezt a BLM megmozgatta húszmilliót tehát nem egy lényegtelen töredéknek kell tekintenünk. Inkább egy olyan, már igencsak kritikus tömegnek, amelynek ügyes mozgatásával, majd csillapíthatatlan tehetetlenségi ereje magára hagyásával akár az Amerikai Egyesült Államok demokratikus rendje, a most épp a republikánusok uralta szövetségi rendszere is gyorsan szétverhető.

Sok múlhat azon, hogy miből, kikből áll össze a tiltakozók, tüntetők tömege, mennyire egyenirányíthatók. Habár a lelkileg azonosuló mozgalmárok indokaira és indítékaira vonatkozóan nincsenek számszerű adataink, vannak viszont az etnikai és korosztályi összetételle, ezekből már el tudhatunk indulni, mégha csak óvatos tapogatózással is.

A [Statista közvélemény-kutatása](#) (és a [mandiner.hu](#)) jóvoltából tudhatjuk, hogy a tüntetők 46%-a fehér, 22%-a latinó, 17%-a fekete és 8%-a ázsiai.

Ha összeadjuk a nem fehérek számait, láthatjuk, hogy az eredmény, habár csak egyetlen százalékkal, de meghaladja a fehérekét. Mivel ez az egy százalék nem oszt és nem szoroz, tekintsük úgy, hogy a BLM-mozgalmárok fele fehér, fele színes.

Miben áll ennek a jelentősége?

Nos, ha a BLM-mozgalom csakugyan az volna, aminek előszeretettel hirdetik, vagyis emberséges, tisztességes küzdelem a kisebbségek egyenlő jogaiért, a hátrányos és igazságtalan megkülönböztetésük felszámolásáért, a sokszínű, előítélet-mentes társadalom megteremtéséért, akkor a fele-fele arány még jelképként is éppen ideálisnak tűnik.

Azonosulók lelki indíttatása

Vegyük elő idevágó táblázatunkat a BLM-mozgalommal lelkileg azonosulókról, hogy egyszerre vehessük szemügyre a különféle szereplőket!

A) LELKILEG AZONOSULÓK

BLM = Black Lives Matter = Fekete Életek Számítanak			
csak a feketék számítanak	a feketék számítanak		a fehérek is számítanak
feketék - fordított rasszizmus: fehérgyűlölet, fehérek nyilvános megalázása - fehérek kirekesztése - sérelempolitika, bosszúhadjárat - álságos (névleges) antirasszizmus	feketék - kisebbség szabadságharca - harc az egyenlőségért - pozícióharc: fehérek gyengítése	fehérek - együttérzés - jóhiszeműség: megfelelni vágyás a politikailag korrektnek - jószolgálat - önfeladó emberi jogi harc - egyoldalú harc a társadalmi igazságosságért - áldozatvállalás, büntudat, megkövetés - önkéntes megalázkodás	feketék és fehérek - kölcsönös belátás - kölcsönös tisztelet - gondolkodó értelem: megfelelni vágyás a józan észnek és tiszta erkölcsnek - igazi lelkiismeretesség, társadalmi felelősségvállalás

A fehér mozgalmároknak kinyilvánítottan nem a többségi létük határozza meg a tudatukat (mint például a román nacionalistákét az őshonos magyarokkal szemben), hanem valamiféle erkölcsi, elvi alapállás. A híradások tömkelegéből kihámozhatóan, a döntő hányaduk álláspontja szerint a kisebbségeknek nemcsak hogy annyi jár, mint a többségnek, hanem – a velük szemben elkövetett történelmi, társadalmi bűnök miatt – inkább még előnyös megkülönböztetésekhez, többjogokhoz (pozitív diszkriminációhoz) kell jutniuk.

Ezzel az emelkedett szemlélettel elvileg nincs is semmi baj, gyakorlatilag azonban annál több. Mindenek előtt: habár nagy szív (tisztesség, lelkiismeret) társul hozzá, de a helyzet bonyolultságához, szövevényességéhez képest kevés bölcsesség és csekély értelem. Hiszen sok évezredes emberi tapasztalatunk: a pokol útjai is jószándékkal vannak kikövezve. És különösen igaz ez a BLM-mozgalomra.

A fehérek élete és jövője szempontjából az, amit a „Csak a feketék számítanak” oszlop fekete szereplői szánnak a többségi etnikumnak, csakugyan maga a pokol. Olyan kirívóan alacsony értelmi képességű „öszönlények” tartoznak ide, akik képtelenek a fehérekkel való együttérzésre, a bármiféle belátásra, hálára. Azoknak a fehér történelmi személyiségeknek a szobrát is simán ledöntik, akik bár élen jártak a rabszolgaság intézményének felszámolásában, de valaha rabszolgát tartottak. Öszönlény-voltuk (kirívóan alacsony értelmi szintjük) az elemi tárgyilagosságot és különbségtételt is bajossá teszi.

Az egész BLM-mozgalom számomra legtragikusabb, legfájdalmasabb híre az összes közül az, amely arról tudósított, hogy BLM-aktivisták fejbe lőttek egy fiatal anyukát, mert azt merészelte mondani

nekik, hogy „minden élet számít”. Sem ezelőtt nem terheltem eszmefuttatásomat képekkel, tisztelt Olvasó, sem ezután nem fogom, de ezt a képet most megmutatom Önnek...

Az első oszlop feketéi életük minden kisiklásáért, nyomoráért, kudarcáért csakis a fehérek alkotta, fehér többségű társadalmat tartják felelősnek, önmagukat véletlenül sem. Sem önmagukért, sem másokért nem hajlandók felelősséget vállalni. Statisztikai adatok bizonyítják, hogy az amerikai városi fekete gyermekek 72 százaléka házasságon kívül születik, de a belvárosi kerületekben ez inkább 85-90 százalékra tehető.

Kulturális összeférhetlenség: a multikultinak leáldozott

E döbbenetes tények és adatok ismeretében rögtön két súlyos következtetés kínálja magát. Az egyik az, amit Lányi András, a nemzeti, jobboldali elhajlással éppenséggel nem vádolható filozófus a világot megrendítő BLM-fejlemények nyomán röviden és velősen leszögezett: „A multikulturális illúzióknak leáldozott: a kultúrák nem akarnak összeolvadni.” ([Lányi András: Hol van most a balliberális értelmiség?, valaszone.hu](#))

A másik következtetés pedig – az iméntivel szoros összefüggésben – az, hogy Amerika vonatkozásában igaztalan és értelmetlen dolog rendszerszintű fehér rasszizmusról, színesbőrűeket sújtó fajgyűlöletről beszélni. Ezzel szemben helyénvaló rendszerszintű kulturális összeférhetlenségről beszélni.

Nyilvánvalónak tűnik, hogy a balszélső oszlopba tartozó, fehérgyűlölő feketék számára a mai Amerika mindenekelőtt kulturális tekintetben nem megfelelő élettér. A fehérek létrehozta társadalom, a társadalom egészét átható, kiélezett versenyszellem – az amerikai álommal körbelengve – csak azok számára lehet vonzó és barátságos, akiknek van esélyük e közegbe beilleszkedni és a fehérek többségéhez hasonlóan „normális” életet élni.

Kiknek van esélyük, és kiknek nincs?

Nagyobb esélyük van azoknak, akik nem zárt etnikai tömbben, nem házasságon kívül születnek. Akik nem balliberális szellemiségű – engedékeny, rendezetlen – városi közegben élnek. Az Élet logikája című, készülőfélben lévő könyvem egyik (a Búvópataokban és a Szilaj Csikón) megjelent fejezetében szólok a „Betört ablak” néven ismertté vált jelenségről, ill. bűnüldözési elvről:

„Ha valahol betörik egy ablak, és nem javítják meg, a környéken egyre több ablak törik be. Ugyanilyen rossz hatással jár egy összefirkált fal, az eldobált szemét és minden, ami az elhanyagoltság érzetét kelti. Az ilyen környéket az emberek még jobban elhanyagolják, ez az ördögi kör pedig egyenes úton vezet a romló közbiztonsághoz, az elharapódzó bűnözéshez. A jelenséget megfigyelő és elemző bűnüldöző szakemberek (kriminológusok) feltételezték, hogy az összefüggés visszafelé is működik: ahol felszámolják a környezeti rendetlenségeket, ott ily módon csökkenthető a bűnözés. S valóban.”

Másfelől pedig: csekély esélyük van azoknak, akik házasságon kívül születnek, liberális (demokrata) felfogású városokban, saját etnikai közösségben élnek, bűnözésekkel terhelt környezetben, rendszeres munka és kereset nélkül, állandó létbizonytalanságban.

Ők azok, akiket a kilátástalanság és a balliberális szellemű fősodor együttesen leszoktat a személyes erőfeszítésekről és felelősségvállalásokról. Ők azok, akikben a nyomorúság, a sikertelenség irigységet és dühöt táplál a jobb sorsúakkal, sikeresebbekkel, elégedettebbekkel, emelkedettebbekkel (pl. a keresztényekkel) szemben. Ők azok, akik „csak láncukat” veszíthetik, ezért könnyen heccelhetők a többségi társadalom ellen.

Ők azok, akik a fehérek feléjük irányuló gesztusait nem nagyvonalúságként, együttérzéseként élik meg, hanem járandóságként. Emiatt aztán a fehérek bármiféle engedékenységet, figyelmességét a bűnös mivoltuk beismerésének, jogos bűnhődésüknek és vezeklésüknek, lelki megingásuk, gyengeségük jelének tekintik. Ettől pedig vérszemet kapnak. Ösztönösen is megérzik a nekik kedvező, balliberális, radikális széljárásokat, s a még több engedékenység és előny kisajtolására a többségi társadalom nyílt fenyegetésébe, zsarolásába, kiszolgáltatott, gyanútlan fehérek megalázásába, fizikai bántalmazásába fognak. S mindezt az igazság pillanatának eljöveteleként, jogos bosszúként, felszabadulásként, sérelmeik orvoslásaként élik meg.

Nos, nem foglalkoznék ennyit – ily mélyen s aprólékosan – az amerikai BLM-mozgalmároknak e társadalmilag viszonylag szűk körével, ha lelki mozgatóinak nem lennének erős európai és hazai vonatkozásai is. Európának éppen úgy szembe kell néznie a multikulturalizmus illúziójának tarthatatlanságával, mint Amerikának. A békés együttélésre (keveredésre) szemlátomást csak addig a kritikus pontig van esély, ameddig még őrizhető a fehér kultúra dominanciája; ameddig a társadalomba való beilleszkedéshez csak a fehér kultúrával való bizonyos fokú azonosuláson, a többséghez való minimális igazodáson keresztül vezet az út. Abban a pillanatban, hogy a hagyományos fehér kultúra elveszíti egyértelmű, határozott elsőbbségét, az egyenlőség és egyenjogúság liberális szelleme nem a kultúrák békés egymás mellett élését vagy gyümölcsöző keveredését fogja előidézni, hanem terméketlen párhuzamosságukat és öldöklő versengésüket.

Szintén Lányi András találó megállapítása, hogy „...a globalizáció nem teremti újfajta, mondjuk, globális identitást, de erodálja önazonosságunk hagyományos kereteit”. S erősen úgy tűnik, abban is igaza van, hogy „Identitásukat veszített, identitást kereső tömegek defenzív agresszivitása hajtja az egész etno- és biopolitikai konjunktúrát és annak elfajulását.”

Magyarán szólva, a multikulti nem alkalmas önazonosság-teremtésre, ellenben roncsolja a fehér kultúra dominanciáját, gyengíti ennek vonzerejét. Emiatt pedig paradox helyzet áll elő: az identitásukat kereső tömegek számára a hagyományos fehér kultúra egyre kevésbé kínál versenyképes választási lehetőséget, s inkább választják azt a kultúrát – s benne azt a vallást –, amelyet lényegében otthagytak (elhagytak) Nyugat kedvéért. A nyugati jólétbe, végletekig engedékeny, önfeladó balliberalizmusba igyekeznek beépíteni a magukkal vitt (hozott) lelki-vallási kötődéseket, kultúrákat, viselkedési normákat – és nem is sikertelenül. A globalizmussal szétroncsolt fehér kultúrához egyre kevesebben ragaszkodnak, sőt, az Iszlám Államhoz (ISIS-hez) és a BLM-hez lelkesen csatlakozó fehér fiatalok tekintélyes számából láthatóan, az önazonosságukat nem lelők még az idegen identitásokat is szívesebben öltik magukra, semhogy a globalista, multikulti dzsumbujban erős lelki kötelék és önbecsülés nélkül maradjanak.

Akármilyen meglepő és szomorú, de a nemi önazonosság-cserék – nemváltások – legtöbbjét is a politikai (ezúttal a biopolitikai) széljárás, azaz a konjunkturális nyomás, divat idézi elő. A jólétbe beletespedő testek, lelkek, szellemek mindenre fogékonyak, ami egyfelől mozgalmasságot, újdonságot ígér, másfelől a divatosságuk révén némi fedezetet nyújtanak egy új, legális – mások által is méltányolt – önazonossághoz.

Mi a teendőnk?

Amerika sorsáért jó okkal aggódunk: nekünk, magyaroknak is sokba kerülne, ha az ottani idézőjeles „demokratának” sikerülne a vezércsel, és a módszeresen gerjesztett BLM-mozgalom segítségével úgy felforgatnák az Egyesült Államok rendjét, hogy végül némi bolsevik módszerekkel megragadhatnák a hatalmat. (Utánuk meg az özönvíz.) Amerika azonban túl nagy és túl messze van nekünk, ezért elsődlegesen nem az érdekes számunkra, hogy miképpen lehetne eredményesen felvenni a harcot az ottani fellelkesült és elvetemült, szélsőséges fekete lázadókkal szemben, hanem inkább az: miképpen lehetne elejét venni, hogy Európa, s főképp Magyarország hasonló sorsra jusson. Hiszen a közös igény szemmel láthatóan mifelénk is megvan rá: egyfelől a felelőtlen elégedetlenkedők, másfelől a felelőtlenül elégedetlenséget szító politikai hamiskártyások – álliberálisok, áldemokraták, álhumanisták és álcivilek – részéről.

Amerika és Európa főleg nagyobb városainak jelen helyzetét szemlélve bátran és felelősségteljesen kijelenthetjük: a főszódon által politikailag amúgy helyénvalónak és követendőnek tekintett álságok semmi jóra nem vezetnek. Ennélfogva, ha nem akarunk e városok és országok sorsára jutni, mindenekelőtt le kell szögeznünk: tilos az alkotmányos rend, a többségi kultúra, az emberi méltóság ellen nyílt erőszakkal fellépőkkel szemben bármiféle elvi határozatlanságot, rokonszenvet, megértést, gyengeséget mutatni, tilos érdemtelen és indokolatlan engedményekkel élni!

Csak hogy ez önmagában kevés. Szélsőséges ösztönlényeknek köztörvényes bűncselekmények (lopás, rablógyilkosság, nemi erőszak) elkövetéséhez nincs szükségük önigazoló eszmékre. A többség elleni lázadáshoz, leszámoláshoz viszont már igen. A Seattle egyik részét elfoglaló hadúrnak éppen úgy, mint azoknak a BLM-aktivistáknak, akik az övékétől eltérő véleménye miatt lőtték fejbe a fiatal fehér anyukát. Ezeket az önigazolásukra szolgáló eszméket a szélsőségesek soha nem a saját köreiből, hanem a társadalom ünnepezt véleményvezéreitől, az éppen aktuális szellemi-politikai főszódonból nyerik. A kommunizmus idején például Leninéktől, Sztálinéktól. Vagy nálunk, Magyarországon a vörös terroristák a kommunista, a nyilas terroristák a nyilas propagandából.

Nem kisebb horderejű következtetés adódik ebből, mint az, hogy a szélsőségesek lázongásának megelőzéséhez és megakadályozásához elengedhetetlenül szükség van az őket lázító álságos eszmék módszeres kordában tartására, hatástalanítására.

Amelyik hatalom (rendszer) ettől eltekint, annak meg vannak számlálva a napjai. [Ahol egy élő BLM-aktivista szobra kerül egy ledöntött történelmi alak helyére](#), ráadásul egy angol fehér művész jóvoltából, ott a szélsőségek olyan eszmei támogatást, öngazolást nyernek, hogy bármilyen rombolásra, felfordításra elhivatottnak érzik magukat.

Mi segíthet ezen a helyzeten ott, ahol túl sokan vannak – a balliberális fősodor ereje miatt túlságosan elszaporodnak – a lelki azonosulók? Válaszomban már nem feketékről és fehérekről szólok, hanem haza is beszélek. Habár áldhatjuk a szerencsét, hogy a teendők dolgában máris mennyivel jobban állunk dicső Nyugatnál...

következetes értékelvű politizálás

- A társadalmi békét, közmegegyezést nem jogokra – az emberi jogizmus elvont kultúrájára – kell alapozni, hanem valós értékekre: a kölcsönös tisztelet, belátás, együttérzés és hála kultúrájára.
- A többségnek – a közjó érdekében – kötelező tiszteletben tartania a kisebbségek emberi méltóságát, kulturális vagy egyéb másságát, önrendelkezését, ugyanakkor csorbíthatatlan joga van a saját méltósága, kultúrája, elvei, normái arányos megvédésére, méltatlan és végzetes hátrányba kerülésük megakadályozására.
- Demokráciában a kisebbségeknek kell igazodniuk a többségi normákhoz, és nem a többségnek a kisebbségi normákhoz. Minden kisebbség csak a többség érdekeit is tiszteletben tartva törekedhet előnyökre, térnyerésre. Sem egyéni, sem kisebbségi szabadságjogok nem áthatják alá a közjót, nem sérthetik a többségi elv érvényülését, a többség által kívánatosnak tekintett társadalmi rendet. Semmilyen kisebbség, semmiféle politikai, szellemi irányvonal nem írhatja felül a törvényes demokratikus választások során kinyilvánított többségi akaratot, politikai, szellemi, kulturális irányvonalat. A kisebbség nem kényszerítheti rá az akaratát a többségre; nem szerezhethet és nem érvényesíthet hatalmat olyan gazdasági, háttérhatalmi, hálózatait, közvélemény-befolyásolási tényezők segítségével, amelyek nem vettek részt – nem mérettettek meg – szabad választásokon.
- Semmilyen egyén, közösség, etnikum létezésének önmagában nincs társadalmi értéke. A közjóhoz – gazdasághoz, kultúrához, közös boldoguláshoz – való hozzájárulás (tényleges vagy várható) mennyisége és minősége szerint értékelendő és támogatandó minden és mindenki.
- A társadalmi segítségnyújtásnál a „segíts magadon, az Isten is megsegít” elvnek kell érvényesülnie: „Segíts magadon, a társadalom is megsegít”. Képességekkel és lehetőségekkel arányos egyéni erőfeszítés és felelősségvállalás híján közpénzből senkit nem illet meg kötelező támogatás, járandóság.

hadüzenet a társadalmi feszültségek módszeres gerjesztőinek

- a politikai korrektségbe csomagolt demokráciellenes törekvéseknek
- az elnémitás és rasszistázás (fasisztázás stb.) kultúrájának
- az áldozati kultúrának
- a demokratikus rendet fenyegető mélyállamnak, háttérerőknek, hálózatoknak

valós tények, összefüggések, szempontok, üzenetek lendületes propagálása

- nincs rendszerszintű rasszizmus, hátrányos faji megkülönböztetés
- a balliberális elvek túlhajtása, erőszakos érvényre juttatása hátrányosan hat a kisebbségekre, hátrányos helyzetűekre, másságok beilleszkedésére, önbecsülésére, helytállására, teljesítményére
- a kisebbségek túlhajtott előnyben részesítésével (pozitív diszkriminációjával) indokolatlan hátrányt szenvednek a többséghez tartozók, az esélyegyenlőség kívánalma

esélyegyenlőtlenségbe fordul, sérülést szenved a demokratikus rend, vérszemet kapnak a kisebbségi szélsőségesek, a többséget a kisebbségek ellen hangolja...

- a demokratikus rend erőszakos felborításával, a létbizonytalanság növekedésével a kisebbségek mérsékelt, tisztességes, törekvő, normakövető tagjai veszítik a legtöbbet
- a kisebbségek, másságok mérsékelt tagjainak felvilágosítása, szembesítése a legsötétebb kilátásokkal
- a többségi etnikum (kultúra) jóhiszemű, önfeladó, önsorsrontó tagjainak felvilágosítása, kijózanítása
- a társadalmi felelősségvállalásra hajlandó, értelmes kisebbségi és többségi mozgalmárok erőteljes bevonásával, együttes szerepeltetésével, népszerűsítésével a közvélemény áthangolása: a szélsőséges, kíméletlen erőszak helyett csakis a kölcsönös belátás és tisztelet vezethet el egy mindenki számára élhetőbb társadalom megteremtéséhez...

III.

HADVISELÉS A „TÖRTÉNELEMCSINÁLÓK” ELLEN

Az alább újra elővett táblázatból láthatóan ez is egy meglehetősen vegyes társaság, s ennek tudatában kell ellenszerek után kutatni.

B) „TÖRTÉNELEMCSINÁLÓK”

békés tiltakozók	eszmévezérelt rendbontók	ösztönös rendbontók	önmegvalósító világmegváltók	sodródók
– valódi liberális demokraták, vélemény-nyilvánítók	– „haladók” – baloldali újmarxista, újjakobinus, antifasiszta radikálisok – szélsőliberális antirasszista radikálisok – forradalmi hagyomány-rombolók, történelem-átértelmezők, kultúra-pusztítók	– anarchisták – erőfitogtatók – balhézók, rongálók	– történelmi szerepre vágyók – hatalmi szerepre vágyók – önrendelkezésre vágyók – városrész-foglalók – államtalanítók	– útkeresők – divatkövetők – kalandvágyók

Mit lehet tudni róluk kicsit közelebbről?

Ismét a Statista közvélemény-kutatása segíthetnek valamelyest. Ebből az derül ki, hogy a BLM-mozgalom tüntetői között – nem meglepő módon – a fiatalok képviselik magukat a legnagyobb számban. A 18–29 éves korosztály részaránya 41%, a 30–49 év közöttieké 38%, az 50–64 éveseké 15%, végül pedig az e felettiek aránya 6%-ot tesz ki.

Az, hogy a fiatalok vannak túlsúlyban, több szempontból sem meglepő. Életkori sajátosság a világmegváltási hajlandóság, az újért való lelkesedés, a szülői renddel való szembefordulás, a lázadás, a saját út- és önazonosságkeresés. Saját élettapasztalatok híján könnyen lelkesíthetők és még könnyebben megvezethetők.

Alapos éleslátásra vall George Bernard Shaw egykori, az idők során méltán népszerűvé vált felismerése: *„Aki húszévesen nem kommunista, annak nincs szíve, aki harmincévesen kommunista, annak nincs esze.”* Ami a megállapítás első felét illeti: a fiatal tüntetőket tehát nem szabad megrögzött, javíthatatlan ellenségnek tekinteni, s így bánni velük.

Akkor már inkább az ezen a téren igen tapasztalt Budaházy Györgyre kell hallgatni, aki szerint *„A fiataloknak mindig valami harciasabb példakép kell, ez egyszerűen korosztályos sajátosság, ami mindig is így volt. De ha nem találkoznak, hallanak a nemzeti elkötelezettségű harcosokról, azok tetteiről, mert nem polkorrekt őket emlegetni, akkor azokhoz az Antifa/BLM/Pride felforgatókhoz csapódhatnak, akik viszont a csapból is folynak, és 'trendinek' vannak beállítva.”* (Budaházy György: *És akkor nagyon nagy baj van!*)

Ráadásul a harciasabb példaképekre nem is csak a legfiatalabbnak van szükségük, hanem az idősebb korosztályhoz tartozóknak is. Jól látszik ez Szakács Árpád példáján: őt is jó ideig kerülgette a nemzeti főszodor, nem is tudott kialakulni egy egészséges ellentámadás az önkényeskedő balliberális szellemi-kulturális hálózattal szemben. Mióta viszont beengedték, s megindulhatott a Magyar Nemzet hasábjain egy kemény Szakács Árpád–Ungváry Krisztián mérkőzés, azóta ennek oldalvizén már Raffay Ernő is kijöhetett a fényre, azokkal a könyveivel egyetemben, amelyekben cáfolhatatlan tényekkel, eredeti dokumentumokkal bizonyítja a magyar és idegen szabadkőművesek közveszélyes, gátlástalan felforgató ténykedéseit.

Ha nem akarjuk, hogy magyar ifjainkat a balliberális harcosok szippantsák be, bizony, teret kell végre engedni a nemzeti főszodorban a túloldali önkényeskedők ellen bátran harcba szálló honfitársainknak. Nyilvánvaló, persze, hogy eközben mindig tekintettel kell lenni arra is, hogy az ország nemzeti szellemében ténykedő irányítói ne veszítsenek többet a réven, mint amennyit nyernek a vámon; úgy tűnik azonban, hogy olyan mozgalmas – mozgalmáros – idők járnak, amikor elő kell jönni a farbával. Már nincs mit veszíteni például az olyan globalista, internacionalista erőkkkel szemben, amelyek szemérmetlen önkényeskedéseik közepette vádolják Magyarországot a jogállamiság hiányával.

Ugyanez az átterelő taktika – más lázadási, önmegvalósítási, történelemcsinálási lehetőségek felkínálása, szorgalmazása – a többi korcsoportnál már nem tűnik hasznosíthatónak. Rájuk már Bernard Shaw bölcsességének második fele vonatkozik, azaz aki még ebben az életkorban, a harmincat elérve-meghaladva is rokonszenvezik a kommunizmus-féle utópikus, „haladó”, forradalmi eszmékkel – amilyen történetesen a BLM-mozgalom is –, annak nincs esze. Amit a harminc alattiak a nyiladozó eszüknek és halmozódó tapasztalataiknak köszönhetően még kinőhetnek, azt a harminc feletti lázongók (tüntetők, felforgatók) már bajosan. Ők javarészt már egy életre el vannak köteleződve. Őrájuk igaz az a tétel, hogy „kommunista nem vész el, csak átalakul”. „Demokrata”, „liberális”, „antifasiszta”, „antirasszista” sem vész el, legfeljebb a kordivatnak megfelelően átalakul:

éppen másként nevezett eszmékbe csomagolja rendíthetetlen anyagelvűségét, isten-, haza-, nemzet- és hagyománytagadását.

S hogy ez mennyire helytálló megállapítás a BLM-mozgalomra nézvést is, megint csak a Statista adataival bizonyíthatjuk, napnál fényesebben. Íme a mozgalmárok párt szerinti megoszlása:

Demokrata Párt	79%
Republikánus Párt	17%
egyéb	4%

S ha ehhez még azokat a statisztikai adatokat is hozzátesszük, amelyek szerint fehér áldozatai is vannak a rendőri intézkedéseknek, s ha a bűnelkövetőkön belüli arányokat is nézzük, akkor a feketék nem gyakoribb áldozatai a rendőri brutalitásoknak, mint a fehérek – s ráadásul Obamáék alatt sem volt különbség a helyzet –, akkor bizony rögtön világossá válik, hogy ennek az egész BLM-mozgalomnak csakugyan kevés köze van a rasszizmus elleni tisztességes, emberbaráti tiltakozásnak. Ennek a mozgalomnak a Demokrata párt a fő táplálója, a balliberális szellemi-ideológiai-gazdasági-közigazgatási holdudvarával egyetemben. Ha nem lovagolnák meg a feketék – nem egyszer erőteljesen rasszista indíttatású – elégedetlenkedését, lázongását, akkor az egész BLM-mozgalom már rég hamvába holt volna. A jóhiszemű fehér fiatalok közül sokkal többen józanodtak volna ki, és sokkal többen vennék a bátorságot arra, hogy kijózanító felismerésüket megosszák a többiekkel, miként [az egyik fiatal lány tette videó üzenetében](#) így:

„Ha azt mondom, 'Minden Élet Számít', akkor rasszista vagyok. Ha tisztelgek a zászló előtt, akkor meg bocsánatot kell kérnem érte.

Nem engedik, hogy templomba menjek, de akár porig is égethetek templomokat.

Nem engedik meg, hogy kinyissam végre a saját üzletemet, de kifoszthatom és lerombolhatom más emberek üzleteit.

Ha kitűzött viselek, fegyverem van, vagy piros-kék csíkosba öltözöm, akkor rasszista disznó vagyok.

De ha a várost járom arcomat eltakarva, téglákkal a kezemben és lerombolom azt, akkor békés tüntetőnek neveznek.

Nem engedik, hogy békésen tüntessek a lezárás (karantén) ellen a fővárosomban, de kimehetek és lerombolhatom a fővárosomat.

Nem engedik, hogy a parkba kimenjek a családommal vagy játszani a T-ball-ommal. De szétrombolhatom az egész parkot.

Nem engedik meg, hogy megvédjem a történelmi műemlékeket. De kimehetek és ledönthetem őket, hogy emberek ugráljanak rajtuk.

Nem engedik meg, hogy véleményem legyen faji kérdésekben, azért mert én fehér vagyok, de ha nincs véleményem róla, akkor meg én vagyok az oka annak, hogy embereket elnyomnak.

Járhatom az utcákat, ha a Black Lives Matter-rel vagyok. De ha a Trump-rendezvényre akarok elmenni, akkor a Covid-19 varázslatos módon azonnal feltűnik.

Ha senki más nem látja ebben az egészben a képmutatást, akkor majd én megteszem, mert végeztem az egész szarságokkal!"

Mindezek után már le is szögezhetjük, hogy a BLM-mozgalmárok és hasonszórú társaik elleni hatékony hadviselés kulcsa: nem annyira őket kell lefegyverezni, semlegesíteni, vagy legalábbis meggyengíteni és megfékezni, mint inkább az elvtelen haszonlesők népes táborát, túlságosan erőteljes és kártékony befolyását.

IV.

HADVISELÉS AZ ELVTELEN HASZONLESŐK ELLEN

Az alábbi, újból elővett kis összeállításból jól látható, kikről vélem úgy, hogy a BLM-mozgalom haszonlesőinek népes táborát gyarapítják. Az viszont megkíván még egy rövid okfejtést, hogy milyen megfontolásból tekintem őket elvteleneknek. Hiszen valószínűleg mindegyiküknek megvan a maga határozott elve, amelyre a BLM-mel kapcsolatos viselkedését, megnyilvánulásait, befolyásolási kísérleteit alapozza. S ha ez az elv nem több és nem más, mint szintiszta haszonelvűség, ez utóbbi elnevezés már önmagában is utal valamiféle elvszerűség jelenlétére.

C) ELVTELEN HASZONLESŐK

politikai szereplők	gazdasági szereplők	igazodó média	igazodó közszereplők	zavarosban halászók
– vesztes ellenzék (áldemokraták) – „mélyállam” – globális háttérhatalom	– multik – globalisták – lobbisták	– liberális fősodor – baloldali (marxista) alternatívok	– „írástudók” – oktatási intézmény-vezetők – színészek	– fosztogatók

Nos, az „elvtelen” jelző azért illeti meg ezeket a különféle haszonlesőket, mert úgy csatlakoznak rá egy mozgalomra, úgy támogatják, hogy valójában nem értenek egyet vele, lelkileg nem azonosulnak vele, vagyis merő színjátékot űznek. A haszonlesők egy része csak a maga gesztenyéjét igyekszik kikapartatni velük, másik részük pedig így igyekszik elkerülni, hogy a mozgalom áldozata legyen.

A haszonelvű szereplőkön végigpillantva, egyetlen egy sincs közöttük, aki komolyan venné, hogy Amerikában – vagy akár a nyugat-európai országokban – rendszerszintű rasszizmus létezne. Mégis éltetnek egy olyan mozgalmat – pénzelik, népszerűsítik, hajbókolnak előtte –, amely a faji megkülönböztetés elleni harcot, legfőképpen is a feketék egyenjogúságának megteremtését tűzte zászlajára.

Hogy ezek az elvtelen haszonlesők igazából miben utaznak, szerencsére elég jól és egyértelműen tudhatjuk már. Aki netán mégsem, az saját magára vessen: erősebb benne a lelki elköteleződés a

hasonszórú balliberálisok, globalisták iránt, mint saját nemzete, hazája, honfitársai iránt; s ami még ennél is riasztóbb: a tiszta ész logikája, igazsága iránt. Aki egyfelől a demokráciát félti miniszterelnökünkötől és a kormányzó pártszövetségtől, másfelől viszont szava sincs a Soros-jelenségre – a kilóra megvett EU-képviselőkre, tisztségviselőkre, médiára, civil szervezetekre –, abból kiveszett a józan ész és felelős gondolkodás maradéka is.

Éppen ezért most megkímélném magamat is, a tisztelt olvasót is attól, hogy sorba vegyem az elvtelen haszonelvűeket, és ecsetelni kezdjem jellemző vonásaikat. Inkább összekötöm a kellemest a hasznossal: felhívom Fricz Tamás idevágó, friss tanulmányára ([Mi veszélyezteti a demokráciát?](#)) olvasóink becses figyelmét, s egyúttal kiemelek ennek Magyar Nemzet-beli ismertetéséből ([Veres László István: A globális elit veszélyezteti a demokráciát](#)) néhány rövid, találó megfogalmazást.

„A 21. században a demokráciára leselkedő legfőbb veszély elsősorban nem a politikai szélsőségek irányából, hanem a globális pénzügyi hatalom és a hozzá kapcsolódó hálózatok felől érkezik. Ennek oka, hogy a kozmopolita elitnek útjában áll a nemzetállamok demokratikus intézményrendszere, amely az utolsó védelmi vonal a globális erők térnyerésével szemben. Mivel a nemzetállamokat általában demokratikusan választott kormányfők vezetik, ezért a háttérhatalom legnagyobb ellenségévé maga a demokrácia vált...”

„...létezik egy hálózatosan működő, óriási anyagi forrásokkal rendelkező globális pénzügyi elit, amelynek a működését most kezdik feltárni.”

„A Zürichi Egyetem 43 ezer transznacionális vállalat körében végzett kutatása feltérképezte, hogy ezeket – a kereszttulajdonlások által – mindössze 147 cég irányítja, amelyek nagy része pénzintézet. Ennek a háttérhatalomnak a célja a globális piac létrehozása, a helyi piacok ellenőrzése és legnagyobb ellenfeleik, a demokratikusan működő nemzetállamok háttérbe szorítása...”

„Kulturális Marxizmus (...) Ez a szellemi áramlat, amely egyfajta elnyomáselméletként is felfogható, úgy gondolja, hogy a nemzetállamok, illetve a hagyományos nemzeti intézmények háttérbe szorítása által lehet eljutni a globális világtársadalomhoz, ahol a kisebbségek végül a többség fölébe kerekedhetnek. Ezek a kultúrmarxista gondolatok, amelyek célja a múlt végleges eltörlése, 1968-tól fokozatosan uralkodóvá váltak Nyugat-Európában, manapság pedig az Egyesült Államokban zajló szobordöntögetésekben jelennek meg.”

„Liberális demokrácia (...) a globális elit felfogása szerint az egyedüli, igazi demokrácia, ugyanis a vezetésre kizárólag egy kiválasztott, liberális kisebbség méltó, ezért nekik kell irányítaniuk a politikát. (...) Ugyanakkor ellenséggént állítják be azokat a demokráciákat, amelyek nem a liberalizmust helyezik előtérbe. Azok a demokráciák, ahol a többség a hagyományos értékeket védelmezi, a globalista ideológia szerint elnyomók, nem tartják be a fékek és ellensúlyok rendszerét, korlátozzák a média szabadságát, és populisták, mert a fontosabb ügyekben megkérdézik a népet is. Ezzel szemben a valóság az, hogy számtalan típusú demokrácia létezik, a mai liberális demokrácia pedig épp a liberalizmust tagadja, amikor csak a saját modelljét preferálja. Ezt az elitista gondolkodásmódot uralkodó eszmeáramlattá tették, hálózatosan elterjesztették a médiában, az egyetemeken és a közvéleményben. Ezzel dúcolják alá a nemzetállamokkal szembeni támadást (...).”

„...a Black Lives Matter (BLM) és az Antifa-mozgalom mögött is jelen vannak azok a háttérhálózatok, amelyek a globalisták érdekeit erőltetik a többségi társadalomra. A fő céljuk minden érték, hagyomány eltörlése, és azért különösen veszélyesek, mert a fiatalok vevők az újra, ezért könnyedén csatlakoznak hozzájuk.”

„Tehát az egész tüntetéssorozatnak kérdéses a jogalapja, a globális média pedig óriási szerepet játszott abban, hogy az események idáig fajultak. A végső cél azonban nem az, hogy megoldják a valóban létező társadalmi problémákat, hanem egy új, a globalisták által megformált világrend létrehozása. Ezt a törekvést világosan bizonyítja az ENSZ-főtitkár néhány nappal ezelőtti nyilatkozata is, mely szerint már csak egy világkormány létrehozása jelenthet megoldást...”

„(...) a globális pénzügyi elitnek, amelynek Soros György egy 'előretolt bátyja', az Európai Parlamentben (EP) is komoly befolyása van. (...) Az EP-t elméletileg mi, európai polgárok választjuk, mégis azt látjuk, hogy menet közben furcsa módon átformálódik, a mögöttes, hálózatos erők által egy olyan politikai irányvonal jelenik meg benne, amely már nem a választók szándékát tükrözi.”

„... a baloldali média, a Soros-féle, magukat civilnek nevező NGO-k, lobbiszervezetek, migránsmentő hálózatok együttesen dolgoznak azon, hogy egy világtársadalmat hozzanak létre.”

S akkor már csak kiegészítésképpen, néhány témánkba vágó, kiragadott hír és vélemény az elmúlt pár nap bő terméséből.

- Dollárszázmilliókat költ a Soros-alapítvány a rendszerszintű rasszizmus elleni harcra. Az utcára vonuló emberek reményt jelentenek a számukra – hangsúlyozta az alapítvány elnöke.
- Az ördöggel is szövetkeznek, csak legyen már végre rend. Egy franciaországi no-go zóna lakosai kétségbeesésükben a helyi drogmaffiával kötöttek megállapodást.
- Megdöbbenő, hogy fenyegetik a svédek saját hazájukban. A fehéreket videón fenyegető fekete bőrű rapper ellen nyomozás indult, ám azt mindenféle büntetés nélkül lezárták.
- Donald Trump: „Ennek a vérfürdőnek véget kell vetni”. Az amerikai elnök Chicago és Albuquerque mellett más amerikai nagyvárosokba is szövetségi rendfenntartó erőket kíván küldeni az elharapódzó erőszakos bűnözés megfékezésére. A szövetségi rendfenntartók telepítését az érintett nagyvárosok polgármesterei – valamennyien demokrata párti politikusok – szerdán közös nyílt levélben ellenezték.
- Polgári mozgalmat alapít a lengyel elnökválasztáson alulmaradt Trzaskowski (Varsó ellenzéki főpolgármestere)
- Az amerikai elit egyetemeken már nem az igazság keresése zajlik, hanem „harc a fasizmus ellen.” *(Véleménydiktatúra – hogyan váltak az amerikai elit egyetemek vitamentes övezetté? Hajdú Tímea, Neokohn)*
- A történelmi igazsághoz tartozik, hogy később, a hidegháború logikájának megfelelően, a CIA is létrehozott és finanszírozott értelmiségi szervezetet, a Kulturális Szabadság Kongresszusa néven, ahol a nem baloldali művészeket és értelmiségieket pénzeltek. A tanulság ebből csak annyi, hogy a vezető értelmiségiek és művészek simán, bárki pénzével megvehetők voltak, és minden bizonnyal ezt a szép tulajdonságukat mára sem veszítették el. *(Aristo: MCCARTHY SZENÁTOR IGAZSÁGA)*

Most, hogy számba vettük, kik és miféleképpen ezek az elvtelen haszonlesők, foglalkozhatunk a fő kérdésünkkel is, vagyis azzal, hogy vajon milyen hadviselés lenne kívánatos ellenük. Továbbra is tartjuk magunkat ahhoz, hogy nem annyira Amerikán iparkodunk segíteni, mint inkább saját nemzetünkön, s a minket is magába foglaló Európán.

Mondjuk, ha a 2002 és 2010 közötti időszakban történt volna valami hasonló a világban, mint ez a BLM-mozgalom, tehát olyankor, amikor éppen a balliberálisok uralkodtak Magyarországon, akkor neki sem álltam volna egy efféle elmélkedésnek. Akkoriban esélye sem volt annak, hogy magyarként

és nemzetként szembeszálljunk a globális, balliberális irányzatokkal, áramlatokkal. Az akkori kormányfő inkább szélesre tárta az ajtót a külső és belső nemzetpusztító, nemzetzsugorító törekvések előtt.

Ha ma egyáltalán van értelme gondolkodni a védekezésen (hadviselésen), akkor éppen azért van, mert az elmúlt 10 évünkben az bizonyosodott be: kellő felelősségérzet, értelem és elszántság, no meg némi politikai őstalentum birtokában a siker esélyével lehet hadba szállni még a leghatalmasabb nemzetközi erőkkal szemben is. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a minapi EU-csúcs végkifejlete: a temérdek elvtelen próbálkozó dacára sem sikerült Orbán Viktort és Magyarországot megleckéztetni, s miniszterelnökünk úgy hagyhatta el a vészjósló maratoni ütközet helyszínét, akár egy győztes hadvezér.

A kellő felelősségérzetre és értelemre annak a belátásához volt szükség, hogy ha Magyarország nem hajt végre 2010-től egy igazi rendszerváltást, vagyis ha nemzeti önbecsülésünk és önrendelkezésünk tekintetében nem kezdünk el sürgősen megerősödni, megizmosodni, akkor szőröstül-bőröstül az elvtelen haszonlesők és az általuk mozgatott-ösztokélt, globális és lokális hasznos hülyék martalékává válunk.

Nem kevés értelem és előrelátó képesség szükségeltetett ugyanakkor annak belátásához is, hogy a választó jónép a legfelelősebb és legnemesebb szívű kormányzatot is meg fogja bukztatni, ha nem teszi rendbe s nem állítja felfelé ívelő pályára a gazdaságot. Jó, jó, nagyjából-egészében szabadságszerető, büszke nép a magyar, főleg, ha ennek az érzésnek a politika is segít megágyazni, de – miként Szabó Dezső fogalmazott volt egykoron – *„Meg kell gondolni, hogy a Himnuszt éhes hassal csak egy bizonyos ideig lehet énekelni”*.

Páratlan tudású, önjáró professzorunk, Bogár László szerint (*A magyarság rövid története 8. - 2010 után, vagy aki mer, az NER –Egy Bogár Naplója*) a 2010. évi választáson *„A társadalom felülvolt, hogy jöjjön már valaki, és csináljon már valamit!”* A társadalom legalább 80%-a mondott nemet a rendszerváltozás addigi folyamatára, s szavazott arra, hogy a rendszerváltás zsákutcás rendszere egy emberségesebb konstrukcióvá változzék át – mondja Bogár László.

Nos, az a 68%, amennyivel a Fidesz–KDNP pártszövetség akkor nyert, elegendő feljogosítást adott arra, hogy a magyar nemzet, Orbán Viktor vezényletével, elindulhasson a nagyobb önállóság és önérdek-érvényesítés útján. De hogy folytathassa is azt, amit megkezdett, ehhez kellett az unortodoxnak nevezett gazdaságpolitika sikere, az újbóli kétharmadok gazdasági, életminőségi megalapozása.

Orbán Viktornak és elmés csapatának úgy sikerült egy működőképes magyar utat kialakítani, hogy eközben nem kellett végső szakításra vinni a dolgot a haszonleső világerőkkel. A Csurka István-féle magyar út kiépítésének azért nem lett volna esélye, mert az elvtelen globalista haszonlesők gyorsan végeztek volna a nép-nemzeti radikálisokkal, például úgy, hogy gazdasági blokád alá helyezték volna Magyarországot, s a magyar állampolgárok lettek volna az elsők, akik siettek volna szavazataikkal ennek súlyos életszínvonalbeli következményeit elhárítani.

Orbánék ezért megfordították a dolgot: nemhogy keresztes háborút nem hirdettek a nemzetközi óriások ellen, inkább nagyon gyakorlatias – ám ugyanennyire elvszerű és következetes – politizálással megnyerni igyekeznek őket. A kölcsönös tiszteletadás és kölcsönös előnyök fejében az ilyen-olyan multicégek megszédhetik magukat, sőt állami támogatáshoz, kedvezményekhez juthatnak. A kölcsönös tiszteletadás Orbánéknak nemcsak vesszőparipájuk, de varázsvesszejük is. Abban a világban, amelyben csak úgy hemzsegnek a „majd mi megmondjuk, mi a helyes gondolkodás, hogyan kellene neked gondolkodni” öntelt balliberális hólyagjai, üdítően hatnak azok az államférfiak, akik valódi tiszteletet tanúsítanak mások iránt. Annyira üdítően, hogy Orbán úgy tudta elnyerni a

leghatalmasabb birodalmak legfőbb vezetője mindegyikének kegyét (bizalmát, rokonszenvét), hogy eközben e birodalmak és vezetőik egymás ellen nem egyszer parázs küzdelmeket folytatnak.

E politikának köszönhetően a multik beengedése nemhogy növelte volna Magyarország kitettségét, inkább megnövekedett a védettségünk. Azok a gazdasági és politikai erők, amelyek kellő haszonra, egyszersmind biztonságra, politikai kiszámíthatóságra leltek Magyarországon, egyfajta védőgyűrűt képeznek hazánk körül. Mivel változatos világerőket képviselnek, nem fenyeget a veszély, hogy összefognának Magyarország kárára, ellenben kellő szavuk, súlyuk lehet abban, hogy meggátolják Magyarország elvtelen és jogtalan térdrekényszerítését, amelyből már nekik is hátrányuk, anyagi káruk származhatna. A Spiegel vagy Manfred Weber pofázhat Magyarország ellen, amennyit csak akar, de Merkelnek figyelembe kell vennie a német autógyárak érdekeit is, amikor eldönti, hogy mennyire gátolja vagy segíti Orbánt céljai elérésében (pl. legutóbb az EU-csúcson).

Az elvszerű és sikeres reálpolitikának megvan az a nagy előnye, hogy a valóságra összpontosít, szemben a balliberálisok legyártotta, politikailag korrekt szellemi lufikkal. Amíg szépen halad a közös szekér, unaloműző gyanánt még jól is eshet valóságtól elrugaszkodott képzelgésekkel – szivárványos lufikkal – játszadozni. Amint azonban kátyúk egész sorát kell kerülgetni, migránsveszedelemmel, párhuzamos társadalmakkal, bénító világiárvánnyal, erőszakos BLM-mozgalmárokkal szemben kell hadra kelni, igencsak felértékelődik a józan ész, a két lábbal földön álló reálpolitika.

Ez a legfőbb fedezete annak, hogy az elvtelen haszonlesők elleni gyakorlatias orbáni politika a jövőben is sikerre számíthat. Nem elszigetelődni fog, inkább további szövetségesei és megerősítői támadnak. Minél nagyobb felfordulások keletkeznek a liberális lufipolitikák nyomán, a veszélyeztetettek annál inkább rászorulnak a színvállásra, s annál világosabban kiderülhet, hogy kiben mennyi a képmutatás, az önámítás, kinek mi a valóságos létérdeke, vagyis ki milyen kulturális közegben képes élhető életet élni, kedvére boldogulni.

Nem véletlenül kapta fel a fejét a világ gondolkodó fele a Wall Street Journal bő egy hónappal ezelőtti, BLM-mozgalommal foglalkozó, szerkesztőségi vezércikkére. A kapitalizmus szócsöveként ismert liberális újság szerint a George Floyd halála miatt kitört elégedetlenségi hullám lehetőséget teremtett a rasszizmuskérdésről és a rendőrségi reformról történő hasznos reflexiókra. Vagyis eddig a pontig a liberálisok szívesen megtámogatták a radikális baloldali mozgalmárokat. Amikortól azonban a mozgalom átvedlett kulturális forradalomná, s lényegében egy jakobinus puccs vette kezdetét – köztéri szobordöntögetésekkel, Amerika művészeti, oktatási, üzleti és szórakoztatóipari intézményeiben dühödt tisztogatásokkal –, a liberálisok ráeszméltek a veszély nagyságára: erre bizony az ő Amerikájuk, az ő életterük is rámehet. *„Ha a liberálisok nem állítják meg a jakobinus baloldalt, egy olyan politikai ellencsapás és társadalmi törés fog bekövetkezni, amihez képest Donald Trump elnöksége csak egy teadélutának fog látszani”.*

Mindebből ránk nézve az a legnagyobb tanulság, hogy ebben a talaját vesztett, kelekótya világban érdemes azokat támogatnunk, akiket a „politikai konformizmus” helyett a tapasztalatokon nyugvó józan ész és politikai bölcsesség vezérel. Amelyhez sokkal közelebb áll a többség, a közjó valóban demokratikus, mondhatni, populista szolgálata, mint a balliberális főáramoknak való feltétlen megfelelés, a mulékony népszerűség-növekedéssel járó szivárványos lufieregetés.

Budapest, 2020. július